

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

21. Si habueritis fidem, & non hæsitaueritis, non solùm de ficulnea facietis, sed & si monti huic dixeritis, Tolle & mitte te in mare, fiet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

est ratio, quia ex quo exhibitus est Christus, nobis externa & umbratilis eius imago minimè proponitur, sicut olim Patribus sub lege. Hæc ille. Verum quidem est, umbratiles illas Christi imagines, vitulorum & hircorum victimas, panes propositionis, & asseruatum Manna, in nostris templis non proponi: sed quia templa quoque nostra, Deo Deique cultui, precibus, sacrificiis, sacramentorum administrationi, ac demum verbi prædicationi destinantur & consecrantur, planè hac ex parte eadem illorum ratio est: *Domus Dei & Domus orationis* non secus sunt, quàm templum Iudæorum. Imò tanto excellentius hæc sunt, quanto magis non umbræ aut imagines rerum, sed res ipsæ olim adumbratæ in illis exhibentur. Quomodo autem templa Christianorum sunt verè domus Dei, & domus orationis, in utroque Promptuario explicatum dedimus: contra Calvinum, in Catholico; contra prophanatores malos Christianos, in morali: in Dominica nona post Pentecosten, ad hæc eadem verba.

Templa nostra domus orationum non secus quàm olim.

21. Si habueritis fidem & non habitaeritis, non solum de ficulnea facietis, sed & si monti huic dixeritis, Tolle & iacta te in mare, fiet.

Placuit admodum Caluino hæc Christi doctrina, & pro speciali sua commentitia fide, & certitudine salutis imaginaria, qua ad certam suam perniciem mitificè se oblectant hodie hæretici, locum accommodatissimum sese natum ratus, sic in hæc verba scribit. *Hic locus ad vim naturamque fidei exprimendam insignis est, nempe quòd certitudo sit in Dei bonitatem recumbens, qua dubitationem non admittit. Neque enim alios credere agnoscit Christus, nisi qui indubiè statuunt Deum sibi esse propitium, nec hesitant quin daturus sit id quod petunt. Unde perspicimus quàm diabolico figmento fascinati sunt Papista, qui fidem dubitationi permiscerent, imò stulta præsumptionis nos insimulant, si de paterno Dei erga nos favore persuasi coram ipso sistere nos audemus. Hæc ille. Ne fatius impostor mera fallendi & cauillandi libidine ductus, imperitum lectorem ludificat, & veritati insidias struit. Ipsemet enim non ignoravit Calvinus vana & mendacia esse quæcunque hinc scripsit. Ipsemet non ignoravit, vim naturamque fidei, à qua fideles dicimur, qua iustificamur, quæ ad salutem necessaria est, hoc in loco à Christo non describi, I.*

Certitudo salutis Calviniana refellitur.

Mendacia Calviniana.

2. non exprimi, non attingi. Ipsemet optime sciebat Calvinus, fidem, de qua hoc loco Christus agit, particularem quandam quorundam fidem esse, quæ miraculorum fides vocatur, quam Paulus inter specialia quædam Spiritus sancti dona ipsis iam credentibus & fidelibus impetrata enumerat, dicens: *Alteri fides in eodem Spiritu*. Optime, inquam, hoc totum ipsemet sciebat, vt nunc ex ipsius verbis ostendemus. Quum enim certo certius planeque indubitatū sit, Christum hoc loco de illa & eadem fide agere, de qua supra Matth. cap. 17. eisdem penè quibus hinc verbis vsus, dixerat, *Amen dico vobis, si habueritis fidem sicut granum sinapis, dicetis monti huic, Transi hinc illuc, & transibit, & nihil impossibile erit vobis*. Calvinus qui illo loco non de fide propria fidelium omnium virtute, sed de fide signorum Christum agere distetè profiteretur, de eadem fide signorum Christum hoc loco agere ignorare non potuit. Illo quippe in loco sic scribit Calvinus. *Proprie de speciali fide agit nunc Christus, quæ, prout res nata ferebat, arcanos habebat instinctus. Atqui hac fides est cuius Paulus meminit prioris ad Corinth. cap. 12. ver. 9. ubi dicit: Alteri fides in eodem Spiritu*. Sciebat ergo ipse Calvinus, *vim & naturam fidei*, vnde fideles dicimur, & quæ omnibus generalis est, à Christo hoc loco non exprimi. Sciebat purum esse mendacium, quod non alios credere Christus hoc loco agnoscit, nisi qui indubiè statuunt Deum sibi esse propitium. Sciebat de certitudine gratiæ in Dei bonitatem recumbente, omnino Christum hoc loco non agere. Impostorem tamen nefarium agere libuit.

Fides miraculorum quæ & qualis.

Fides quomodo sine dubitatione.

Instic. lib.

Fides igitur de qua Christus hinc loquitur, fides illa, quæ donum significat edendi miracula ad Dei gloriam & aliorum ædificationem, nullam hæsitacionem admittit. Nihil enim aliud est, quàm eximius fidei gradus cum fiducia coniunctus impetrandi aut faciendi miracula quum opus est, quum Dei gloria & proximi ædificatio ià postulat. Porro fides etiam generalis omnium credentium, omni quoque dubitatione caret, omnem hæsitacionem excludit: sed circa proprium suum obiectum, non circa omnia, quæcunque vesano aut temerario cuiquam fide apprehendere libeat. Proprium autem fidei obiectum est, veritas omnis in Dei verbo reuelata, seu scripto, seu per Ecclesiam explicata & tradita. *Certitudo in Dei bonitatem recumbens, quæ indubiè quisque statuit Deum sibi esse propitium*, vt Calvinus hinc de fide loquitur, siue vt alibi fidem definit, *certa notitia & persuasio benevolentis*

benevolentia Dei erga nos, specialiter & in vnoquoque particulari accepta (vt Calvinus cum suis accipit) nec in Scripturis reuelatur, nec ab Ecclesia docetur, ideoque fidei obiectum non est. Nam vt cætera argumenta taceam, quæ alibi latius tractauimus, quicquid de fide est, ab omnibus credi oportet, omni dubitatione remota. Huic autem in particulari, puta Ioanni Caluino, Deum indubiè propitium esse, omnes indubiè & absque dubitatione credere oportere, nec ipse opinor si viueret Calvinus dicere vellet, Diabolico ergo signo fascino fascinati sunt, non Papistæ, vt Calvinus dicit, quasi dubitationi fidem permisceant, quum eam ab omni dubitatione longissimè remoueant; sed Calvinistæ, qui præsumptioni impiæ ac diabolicæ fidem admiscunt. Nec stultæ tantum, sed & sceleratæ præsumptionis Calvinum & Calvinistas meritò insimulamus, qui de paterno Dei erga se fauore ex certa fide persuasi, audent se coram illo siltere hac sola fide, falsa & sterili, imaginaria & mortua, commentitia & inani, armati atque muniri: carentes veste nuptiali, quæ *Matt. 23,*
charitas est, bonorum operum fecunda mater. Si cor nostrum *1. Ioan. 30*
strum non reprehenderit nos, fiduciam habemus apud Deum:
& quicquid petierimus, accipiemus ab eo: quoniam mandata eius custodimus, & ea quæ sunt placita coram eo facimus.
 Hac armati non fide sola, & persuasione diuinæ bonitatis, sed mandatorum pia & sedula obseruatione, fiduciam habemus apud Deum, & de paterno eius erga nos fauore persuasi sumus.

Fides Calviniana iugularis.

Quod Calvinus hîc ex Paulo subiungit, præsumptionem Calvinianam nihil adiuuat. Atqui (inquit) hoc præcipuè Christi beneficium Paulus commendat, quod ex fide illius audaciam habemus accedendi ad Deum cum fiducia, ad Ephes. 3. ver. 12. Ostendit quippe Paulus vnâ fiducialis accessus ad Deum causam fidem esse, sed non solam. Docet D. Ioannes aliam esse huius rei causam, Si cor nostrum nos non reprehendat, si mandata eius custodimus, si quæ coram eo placita sunt, facimus. Hoc totum præsumptionem Calvinianam, sola fide & persuasione inani innixam, penitus subuertit.

23. In qua potestate hæc facis, & quis tibi dedit hanc potestatem?

Horum temporum hæretici Catholicorum voces, qui Pastorum auctoritatem & successionem legitimam